

Máme příběh o...
Příběh o psovi? (Ptákovi.)
Příběh o ptákovi. Dobrá.
Och, Bože. Jsme tady jak na setkání zoologické zahrady.
Povídejte.
Nejdříve bychom chtěli poděkovat Mistryni, protože jsme ztratili ptáka a pak jsme ho zase po téměř měsíci našli a rád bych Vám vyprávěl ten příběh.
Nejdříve jsme ho ztratili a nevěděli jsme, jestli ho najdeme nebo ne, protože žijeme ve velmi rozlehlé oblasti.
Je to samý les, hory. Velmi rozlehlé. (Ano.)
A když už se pták dostal ven, nemysleli jsme si, že se vrátí.
Měl jste ptáka a ztratil jste ho.
Ano. Ztratili jsme ho.
Jak?
Jak ho můžete ztratit? Náhodou?
Většinou neuleť.
Jen poskakuje kolem, poletuje kolem, ale nikdy neodešel.
Já vím, ale odejde.
Ano. Ale poprvé odešel, a my jsme se vrátili z práce, abychom ho našli.
A on seděl na stromě a dělal si své věci a nepomýšlel na to, aby se vrátil zpět. (Ano.)
Ano, ale jeden bratr, který se mnou bydlí, vyšplhal nahoru a vzal ho zpět.
A podruhé to byl

velmi hezký příběh.
Zase utekl
a my jsme si mysleli:
„Ne, ne, nemůžeme ho najít,“
protože je to moc rozlehlá oblast (Ano.) – hory (Ano.) – a skoro měsíc, již jsme na něho nemysleli.
Našli jste ho. Ano.
Protože jsme si mysleli, že ho necháme žít jeho život.
Možná se mu to líbí, užívá si to.
Svobodu. Ano.
Ano. Ale sousedce se o něm zdálo.
Řekla nám:
„Och, zdálo se mi o Tshiu Tshiu.“
Tshiu Tshiu je jeho jméno.
A my jsme si mysleli:
„Co se stalo? Možná bychom ho měli najít.“
A později na něho taky náš bratr hodně myslel a rozhodli jsme se vytvořit plakát.
Ano, vylepili jsme ho v supermarketu, (Dobrá, rozumím.) ve vlaku nebo v autobusu.
Snažili jsme se ho najít.
A jen po dvou dnech...
Kontaktní osoba mě požádala: „Měli bychom vytvořit pořad pro Supreme Master TV o vašem ptákovi, protože je velmi milý, stále lidi pusinkuje, mluví s lidmi.
On je velmi milý.“
A já jsem řekl:
„Och, je mi líto.“

Je pryč.
„Už odešel.“
„Je to už skoro měsíc.
Nemyslím, že ho najdeme.“
Ale po meditaci v neděli, lidé, kteří měli našeho ptáka mi zavolali.
Och, dostali ho.
Ano, dostal ho.
A řekl: našel jsem ten papír...“ (Ano.)
„...s vaším číslem.“
Taky jsme dali obrázek toho ptáka na ten papír.
A on pak řekl:
„Je to Tshiu Tshiu?“
Váš pták?
Přemýšlel jsem, jak to, že po měsíci ho můžeme získat?
Ano, ano. Dobrá.
A bylo to velmi...
Jako když něco se má stát.
A řekl jsem: „Dobrá. Dobrá.
Děkuji mnohokrát.
Hned k vám jedu.“
A podívat se. Dobrá.
Co se pak stalo?
Byl to váš pták, ano?
Ano. Když jsme tam přijeli, v jeho domě byli velmi šťastní, protože mohou vrátit...
Ptáka k vám.
Ptáka k nám.
Řekli to ale jejich dceři, protože byla kvůli tomu velmi smutná, protože ho moc milovala. Ano.
Och. Samozřejmě, už si na něho hodně zvykla.
Byla velmi malá.

Rozumím.
Ano, a milovala toho ptáka,
protože s ním uměla
mluvit.
Chtěl s ní mluvit.
To proto,
že to nebyl náš pták.
Byl jedné naší sestry.
Ona je
z Formózy (Taiwanu).
Žila v Barceloně.
A musela se vrátit
na Formózu (Taiwan).
Proto nám toho ptáka
nechala.
Nechala vám ho, abyste se
o něho starali. Dobrá.
Ano. Museli jsme se
o toho ptáka starat.
A pak jsem
mluvil s bratrem.
Říkal jsem mu, že možná
necháme toho ptáka té...
Malé dceři.
Té malé dceři,
a on řekl:
„Ne, není náš.“ (Dobrá.)
Mluvili jsme tam,
a pak... Ten pták byl
moc šťastný,
když nás viděl.
Mluvili jsme hodně
o něm
a o nějakých dalších věcech.
Pak jsme jim chtěli
něco zaplatit,
protože se o ptáka
starali, ale
oni to nechtěli přijmout.
Ano. A Pablo,
mi řekl: „Dobrá,
bude lepší, když je pozveme
k nám domů na jídlo.“
Ano, ano.
Já jsem řekl: „Dobrá.“
„Chtěli bychom vás pozvat
někdy na večeři.“
Hodně přemýšleli,
protože byli vegetariáni.
Přemýšleli,

„Jak tam
můžeme jít jíst, protože
my jsme vegetariáni?
Nemůžeme tam jíst.“
Ano, a my jsme to nevěděli.
A Pablo to třikrát
opakoval: „Thanh
je moc dobrý kuchař.“
A já jsem řekl:
„Ale vegetariánský kuchař.“
A oni byli velmi šťastní,
(Tak šťastní.)
šťastní, šťastní.
A řekli,
„My jsme vegetariáni taky.
A hodně jsme
o tom přemýšleli.
Jak tam můžeme jít
jíst?“ (Ano, páni.)
Byli jsme velmi šťastní
a oni taky.
Později jsme ho
dali do dalšího domu.
A pták
okamžitě přišel
do toho domu
a hrál si se svými věcmi,
(Och, dobrá.)
a nešel zpět do jiného.
A byl velmi šťastný.
On tam odešel,
jen aby navázal spojení.
A teď
je zveme
na večeři
do našeho domu
a jsou skvělí.
100 % vegani.
Vegani. Dobrá.
Ano. Dokonce bez masa
nebo dokonce... (Mléka.)
Vajec, mléka.
Skvělé, skvělé.
Och, velmi hezký příběh.
A moc Vám děkujeme,
že jste k nám přivedla
tyto lidi.
Velmi hezký příběh.
Ten pták
vás přivedl, ne já.

Já jsem neudělala nic.
Ano, Vy taky.
A pak nás
musel opustit,
protože ten bratr,
který bydlí se mnou,
musel odjet do jiného města
pracovat a musel
ho vzít s sebou.
To je moc smutné.
Smutné pro vás? (Ano.)
No, udělal už
svoji práci, ano?
Myslím, že jeho práce
byla jen přivést ty lidi k nám.
Ano, nové přátele, ano?
Ano. Dobří lidé
a velmi milí.
Dobří a noví přátelé.
Ano. Och, to je skvělé.
Můžete si to představit?
Velké město jako Madrid,
a on se vydá
do domu vegetariánů,
aby je dal dohromady.
A přišel ráno
do toho domu.
Velmi hladový, velmi smutný
a přišel.
Přišel tam?
Ano. Co mu dali,
snědl.
A hodně pil.
Oni říkali: „Och,
možná byl dlouho...“
Ano, letěl daleko.
Bez jídla.
Letěl daleko,
aby našel ten dům.
Ano, a přiletěl ráno.
Brzy ráno.
Já vím.
A probudil je:
„Potřebuji jídlo!“
Jídlo. Och, dobrá.
Já vím, protože
dva moji ptáci
taky uletěli,
ale vrátili se.
Jen ve špatném stavu,

víte? Hladoví
a trochu hubenější.
Vyrazili ven,
nevěděli
moc dobře,
kde sehnat jídlo, protože
nejsou divocí.
Víte, divocí ptáci
jsou víc přizpůsobeni
a dokonce teď
ptáků ubývá,
protože je pro ně méně
a méně přirozeného prostředí.
Včera jsem
tady projížděla městem
a viděla jsem dva holuby.
Stáli u vršků
květin,
které vysázeli
na ulici,
ta květina,
která má zelené ovoce.
Taky se dá jíst
a listy můžete použít
na zastavení krvácení.
Nevím jak se
jí anglicky říká,
ale v Au Lac (Vietnamu) jí
říkáme „rostlina pěti barev“,
protože ta květina
má mnoho barev.
Může být červená, růžová,
bílá, fialová dohromady
v jedné květině. Ano, malá.
A pak má ta květina
malé ovoce, takto zelené,
a když je černé,
je velmi, velmi sladké.
Jako dítě jsem ho jedla taky,
z legrace.
Takže ti dva ptáci
stáli na květině
a jedli to ovoce.
Och, má dobroto!
Museli mít velký hlad.
Nic jiného k jídlu
ve městě.
Díky Bohu, že měli
toto, ale velmi málo.
Zřejmě to snědli

vše během jednoho dne.
Ta rostlina je asi takto velká.
Bylo mi tak líto
těch ptáků,
když jsem je viděla.
Někdy vozím v autě
chleba.
Ano, někdy zapomeneme,
nebo ho někdy
všechno rozdám.
Když tedy vidím ptáka
na ulici, zastavíme
někde auto,
nebo ho jen házím
oknem ven, kde je to
dovoleno, možné.
Nebo zastavíme v parku
a dám jim ho
a pak se vrátím domů.
Kupuji to celozrnné,
výživné pečivo,
kde je víc zrní a tak dále,
a trhám jim ho na
malé, malé kousky a pak
jim to dávám. Bože...
čím vyvinutější jsme,
tím méně příznivé je to
pro zvířata. Proto.
I když
váš pták vyrazil ven,
i kdyby věděl co jíst,
nenašel by to.
Ve městě není nic.
Je velmi těžké to najít.
Ve městě není nic.
Ano, proto jsme
se o něho strachovali.
Ano, já vím. Já vím.
Protože byl dlouho
s námi. (Ano.)
S lidmi,
už si zvykl.
Ano, to je pravda.
To je pravda. (Ano.)
Proto taky nenechávám
mé ptáky létat.
Létají kolem,
kolem domu,
v chráněné oblasti, ale
nelétají volně jako dřív,

protože teď máme všude
ptačí chřípku
a taky mám strach,
aby je lidi nechytily,
protože jsou tak přátelští.
Sednou si
na ruku komukoli.
Jen řeknete: „Sem,“
a oni přiletí
a budou vás líbat a všechno.
Mám strach, aby je
nedostali jiní lidé,
víte?
A možná by je prodali
do laboratoří nebo něco
nebo by jim dávali maso.
Nevím,
bylo by to pro ně špatné.
Jejich úroveň
je už velmi vysoká.
Jsou vegetariány
a byli milováni
a v mé blízkosti,
proto jim
nechci ublížit.
Tento taky.
Svoboda
není vždy fyzická.
Svoboda je taky v duchu,
je nejlepší tam.
Nicméně, v noci
je nechávám spát
v domě
a každý má svůj pokoj.
To je lepší.
Jejich klec je lepší,
protože taky rádi šplhají.
Je to pro ně cvičení.
A klec
musí být dost velká
pro určité ptáky.
A pak, jedí uvnitř...
Je to taky bezpečnější,
když jedí v domě.
Není tam žádný hmyz a
mouchy ani nic, co by tam
létalo a znečišťovalo jejich
jídlo ani krysy tam nechodí,
nic. Krysy krmím
na jiném místě,

nehladoví.
Ale ty krysy
chodí všude pro jídlo,
i když je krmíte,
stejně chodí do mé kuchyně
a vrtí na mě stále
ocáskem.
Věřili byste tomu?
Vrtí ocáskem rychleji,
než psi.
Je tam jedna malá,
nedávno narozená!
A když někdy
sedím v kuchyni,
dělám moji kancelářskou
práci, přijdou
přímo přede mne,
stojí tam dlouho
a vrtí ocáskem, jako bláznivé.
„podívej se na mne.“
Takto
a vrtí ocáskem.
Řekla jsem: „Hej, vy byste
tady být neměly,
víte to!“
Jsou tak drzé,
víte?
Už jsem jim dala jídlo ven,
a ony jdou do domu
a vrtí na mne ocasem.
Myslela jsem si: „Jsi pes
nebo co?“
Nikdy jsem neviděla krysu
dlouho stát
před lidskou bytostí
a jako blázen
mávat ocáskem –
60 mil za hodinu
vrtí ocáskem!
Skutečně, jak může
vrtět ocasem tak rychle,
to nevím.
A ne jen to,
zavolala další,
aby přišla a
obě vrtěly ocásky společně! –
a dívaly se na mne, jako děti.
Skutečně.
Takže jsem jim
už nemohla vyhubovat.

„Je to v pořádku, ano.
Dělejte, co chcete.
Och, je to váš dům.
Nevadí.“ Řekla jsem: „Ale
dejte si pozor na mé psy.
Nepřibližujte se k nim moc.
Mohli by vás zašlápnout,
aniž by o tom věděli.
Jsou to vegetariáni,
ale buďte opatrné.“
Vrtěly ocáskem
hodně minut.
Stály tam
dlouho,
přímo přede mnou,
u mě.
Seděla tam a dívala se
na mne, vrtěla ocáskem
a „Povídala, povídala,“
volala další
a další přišla
a obě vrtěly společně.
Věřili byste tomu?
Och, tak drzé! Milé.
Kdybych je mohla chytit,
dala bych si je
do klína... jako psa.
Och, tak krásné.
Jsou tak milé, milé.
A sotva se narodily.
Byly asi takto velké, jen jako
můj palec nebo jako palec
u nohy. Nebo ještě menší.
Oči, jako dvě malé fazolky
a velký nos, víte
a dlouhý ocas, vrtěl se,
och, má dobroto!
Jsou tak roztomilé.
Tak roztomilé, tak roztomilé!
Nikdy předtím jsem
neviděla krysu vrtět ocáskem.
Vy ano? (Ne.)
Jsou to malé myši.
Takto malé,
víte?
Jako můj palec,
trochu větší.
Právě narozené, nově.
A narodily se tam
v kuchyni,

protože můj asistent
jednu z nich našel a
říkal, že nemají oči,
že ještě nejsou otevřené.
Říkala jsem: „Nedotýkejte se
jich, nechte je tam,
matka se o ně postará.“
Protože oni si mysleli,
že je přestěhují ven
nebo něco.
Řekla jsem: „Ne, ne.
Nechte je tam.
Nechte je tam.“
Byly nedávno narozené,
otevřené oči a přišly
ke mně vrtět ocáskem!
Jsou tak roztomilé.
Chtěla jsem je vyfotit,
ale bylo příliš pozdě.
Jen tam stály,
vrtěly ocáskem,
dlouhou, dlouhou dobu.
Řekla jsem: „Jdete
někam?
Není váš ocásek
unavený nebo něco?
A ony pak pomalu odešly,
jedna po druhé,
jako v zástupu,
„zzt“ a „zzt“.
Tak roztomilé. Můj Bože.
Protože jsem jim říkala,
„Neměly by jste
tady být.
Jste v mé kuchyni!“
Protože, víte,
krysy běhají všude –
mám obavu, aby neušpinili
potravinu a to všechno.
Ony ale milují chleba,
víte?
Přijdou a okusují ho.
Proto jim ho dáváme ven,
vedle domu,
jen několik metrů
od plotu,
na trávu,
a každý den novou vodu,
nové jídlo a ovoce
a co mají rády,

co si myslím, že mají rády,
nějaký sýr a podobně.
Stejně chodí do mého domu a
jedí můj chleba a chutná jim.
Řekla jsem tedy: „Nesmíte
tady být
a stát tady,
a vrtět na mne ocáskem.“
Takže už jsem nic víc
říct nemohla. Řekla jsem:
„Dobrá, dobrá. Nevadí.
Dělejte, co chcete.“
Víte,
mé srdce změklo.
Věděly, co mají dělat.
Věděly, co se mnou
mají dělat.
Jinak, k čemu by bylo,
kdyby tam společně
stály a vrtěly ocásky,
víte? Tak je nechávám,
ať jedí můj chleba.
Řeknu vám,
co všechno mi dělají,
to nevíte.
Nemám dům,
žádnou kuchyň,
nic pro sebe.